RECEPT NA DOKONALOU MANŽELKU

KARMA BROWNOVÁ

RECEPT NA DOKONALOU MANŽELKU

Beta
Nakladatelství

Pro moji babičku, Miriam Ruth Christie, která byla odjakživa feministka, i přes restrikce své generace. Jelikož žila v době, která upřednostňovala „vaření z konzervy“, příliš se neproslavila svými kuchařskými dovednostmi, ačkoliv uměla připravit vynikající dušené kuře s omáčkou, po kterém se mi moc stýská. I když zdaleka ne tolik jako po ní.

Knihu rovněž věnuji všem ženám, které tu byly přede mnou. Díky za to, že jste mi svítily na cestu. A pro ty, které přijdou po nás (zejména pro tebe, Addison Mae): je mi líto, že práce ještě není hotová. Doufám, že jsme vám předaly podmínky k tomu, abyste práci mohly dokončit.

Umění je náročná milenka,
a není na světě těžšího umění než být manželkou.

– Blanche Ebbuttová, *Co nemá manželka nikdy dělat*, 1913
(české vydání: Pragma, 2017, překlad: Jana Novotná)

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa i zápletky v tomto příběhu si autorka vymyslela. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright © 2020 Karma Brown
The book originally published by Dutton.
By arrangment with Transatlantic Literary Agency Inc.
Translation © Ivana Dresia, 2021
Original English title: RECIPES FOR PERFECT WIFE
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2021
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-249-5

1

Zřejmě zapomínáte, že žiju v manželství, a jediné kouzlo manželství spočívá v tom, že každá strana musí zcela zákonitě klamat tu druhou.

– Oscar Wilde, *Obraz Doriana Graye,* 1890 (české vydání: 2016)

Už bylo docela pozdě, jak co se týče denní doby, tak i ročního období, jenže ona prostě neměla na vybranou. Manžel naprosto nechápal její zaujatost, jelikož sám nikdy nepečoval o zahradu. Nedokázal ocenit přednosti úrody, v důsledku čehož se k ní toho rána choval lehce podrážděně. Evidentně si přál, aby se místo toho soustředila na důležitější úkoly, kterých bylo víc než dost, protože se sem přistěhovali teprve před týdnem. Nejspíš měl pravdu v tom, že velká část zahrady mohla počkat – během zimních měsíců se toho na zahradě moc nedělo, cibulky jarních květin mohly v klidu odpočívat a čekat na déšť a jarní sluníčko. Jenže tato rostlinka se zvonkovitými květy nebude tak trpělivá. Kromě toho ji dostala jako dárek se speciálními instrukcemi, takže nezbývalo než ji neprodleně zasadit do země. Ještě dnes.

Když se mohla hrabat v hlíně a očima vytahovat rašící pupeny a listí, připadala si ze všeho nejvíc sama sebou. To byl taky ten hlavní důvod, proč si dům zamilovala, jakmile ho poprvé uviděla. Záhony na zahradě byly připravené, i když jen řídce osázené, jenže ona si dokázala představit, jak by je mohla pře-

měnit v něco úžasného. Dům se sám o sobě zdál až moc velký a neosobní – bylo zde příliš mnoho místností vzhledem k tomu, že tady bydleli jen sami dva. Nicméně byli čerství novomanželé. Mají dost času na to, aby z domu vytvořili domov a zaplnili ho dětmi a hřejivostí.

Pobrukujíc si svoji oblíbenou melodii, navlékla si zahradnické rukavice, sklonila se a lopatkou vyhloubila dostatek země. Do vzniklé jámy nesmírně opatrně zasadila rostlinu, kterou úzkostlivě opatrovala, aby nerozdrtila její ametystově zbarvené květy. Zatímco přihrnovala hlínu ke kořenům, utěšovala se tím, že stonek stojí pěkně rovně a květy už teď rozjasňují zahradu. Sice ji ještě čekalo spousta práce, ale už teď si dovolila lehnout si do měkké trávy, dát si ruce za hlavu místo polštáře a dívat se, jak na modré obloze vysoko nad ní tančí mračna. Vzrušená radostí a připravená na všechno, co mělo přijít.

2

Muži mají rádi uklizený dům, ale když budete šmejdit všude kolem a po celém domě neustále uklízet, nakonec ho vypudíte někam jinam.

– William J. Robinson, *Married Life and Happiness (Manželský život a štěstí)*, 1922

Alice

……..

5. KVĚTNA 2018

Když Alice Haleová poprvé uviděla ten dům – impozantní ve své velikosti, i když trochu zchátralý a zanedbaný –, absolutně nemohla tušit, co ji zde čeká. Její první myšlenkou bylo, že je až moc velký. Haleovi bydleli v mrňavém jednopokojovém bytě v Murray Hill, v němž se člověk musel protáhnout kolem postele, aby se dostal ke dveřím do koupelny, a když seděl na záchodě, měl pocit, jako by ho někdo neustále pozoroval. Dům byl ve skutečnosti velký obdélník postavený ze symetrických cihel, se zabudovanými okenicemi po obou stranách červených dveří zasazených v kamenném oblouku. Nátěr na dveřích se loupal jako kůže po ošklivém úpalu. Když si Alice představila, jak prochází dveřmi, intenzivně vnímala svůj odpor. *Vítejte v Greenville, Nate a Alice Haleovi,* téměř jako by slyšela, jak dům šeptá

mezi stěnami. Tónem, který jejím uším nezněl nijak srdečně a vlídně. *Tohle je to místo, kam přicházejí umírat mladí městští profesionálové.*

Předměstí vypadalo krásně, ale nebyl to Manhattan. Greenville byl jen pár minut jízdy od známějšího a exkluzivnějšího Scarsdale a necelou hodinu jízdy vlakem z města, a přesto zde byl úplně jiný svět. Široké trávníky. Laťkové ploty, z nichž mnohé byly podle očekávání bílé. Chodníky tak čisté, že by se z nich dalo jíst. Žádné zvuky dopravního ruchu, což Alice zneklidňovalo. Levé oko jí cukalo, pravděpodobně následkem toho, že předešlou noc skoro vůbec nespala. Přecházela po jejich bytě o velikosti krabice od bot v Murray Hill, ve tmě a přemožena pocitem, že tohle – tento dům, Greenville, to celé – by byla hrozná chyba. Jenže uprostřed noci se vždycky všechno zdá hrozné, a ráno jí jak nespavost, tak i starosti připadaly jen jako hloupost. Tohle byl první dům, který jim padl do oka, a nikdo nikdy nekupuje *první* dům.

Nate ji vzal za ruku a vedl ji po chodníku, aby se na dům podívali ze strany. Pevně mu tiskla prsty a sledovala jeho pohled, zatímco krok za krokem přistupovali blíž k domu. „Je to tu hezké, ne?“ zeptal se, a ona se usmála a doufala, že není vidět, jak jí cuká oko.

Když si Alice prohlédla fasádu domu – hluboké trhliny v betonovém chodníku, šedivějící laťkový plot, který se nakláněl na stranu a byl trochu nakřivo –, uvědomila si, proč dům nepatří k nejdražším, ačkoliv jeho cena byla i tak nad jejich možnosti. Obzvlášť teď, když žili jen z jednoho platu. Alice byla bez práce, a ještě stále se jí svíral žaludek pocitem viny, když na to jen pomyslela. Dům zoufale potřeboval rekonstrukci. *Velkou rekonstrukci.* A to ještě ani nevstoupili dovnitř. Povzdechla si a přitiskla si špičku prstu na oční víčko. *Je to dobré*, pomyslela si. *Bude to dobré.*

„Je to spousta peněz," řekla. „Jsi si *jistý*, že si to můžeme dovolit?" Sama vyrůstala ve skromných poměrech, nikdy si nemohla dovolit nic extra a občas nebylo dost peněz ani na základní potřeby; představa hypotéky ji upřímně děsila.

„Můžeme. Slibuju," odpověděl jí Nate. Uměl dobře zacházet s penězi a všechno si dokázal spočítat, ale ona stále váhala.

„Dům má opravdu dobré základy," dodal. Alice se na něj zadívala a přemýšlela, jak je možné, že se na věci dívají tak odlišně. „Klasická architektura. Nelíbí se ti, že vypadá tak solidně?" *Solidně.* To má za to, že si vzala pojistného matematika.

„Jsi si jistý, že nám realitní makléřka dala tu správnou adresu?" Když Alice trochu naklonila hlavu, vypadalo to, jako by se celý dům nakláněl doprava. Možná byli ve špatné čtvrti a nějaký hezčí příbuzný tohoto domu existoval někde jinde, a v mnohem lepším stavu. Třeba si Nate znovu přečte e-mail z realitní kanceláře a řekne: *Ach, stojí tady Greenwich, a ne Greenville.*

Alice se zamračila na ošklivý trávník před domem, s nevýraznou a přerostlou trávou, a přemýšlela, kolik asi stojí pořádná sekačka. Ale zatímco všechno ostatní působilo zanedbaně, květiny, které lemovaly plot – bohaté růžové květy, které vypadaly, jako by byly vyrobeny z vrstev jemného hedvábného papíru –, byly překrásné a bohatě kvetly, jako by o ně někdo pečoval ještě to ráno. Opatrně vzala do dlaně jeden z květů a předklonila se, aby k němu přivoněla. Voněl tak opojně.

„Číslo sto sedmdesát tři." Nate vzhlédl od telefonu a podíval se na zašlé mosazné číslo domu. „Jo, jsme tady správně."

„Znovuoživený koloniální styl," popisovala jim realitní makléřka Beverly Dixonová včera večer do telefonu, který měli Nate s Alice zapnutý na hlasitý odposlech. „Postavený ve čtyřicátých letech, takže má pár nedostatků, ale překrásné detaily. Jen počkejte, až uvidíte to klasické uspořádání a klenutý kamenný průchod. Ten dům nebude na trhu dlouho. To vám říkám, zvlášť

za tuhle cenu." Zatímco Beverly pokračovala, Nate vypadal čím dál tím vzrušeněji. Alice věděla, že v jejich malém bytě s málo okny a absencí zeleně se dusil, ani nemluvě o strmě stoupajících cenách nájmů.

Nate se chtěl odstěhovat z města tak dlouho, co ho znala. Toužil po dvorku, kde by si se svými dětmi mohl házet míčem, jako to dělával se svým tátou. Přál si, aby ho každé ráno budil zpěv ptáků a v létě cvrkot cikád, a ne dodávkové vozy. Toužil po domě, který by si mohl zrenovovat podle svých představ. Nate vyrůstal na connecticutském předměstí se dvěma dalšími sourozenci, jeho rodiče byli stále ještě spolu a jeho máma nikdy nechodila do práce. Měl dokonalé dětství a jeho vize rodinného života byla naivně růžová.

Alice milovala jejich dokonale útulný byt s bytným, který se staral o kapající kohoutky a čerstvé nátěry a pořídil jim novou ledničku, když jim ta předchozí na jaře dosloužila. Chtěla zůstat bydlet deset bloků od své nejlepší kamarádky, Bronwyn Murphyové, za kterou Alice utekla pokaždé, když si potřebovala odpočinout od života s mužem, se kterým sdílela krabici od bot. Pokud by chtěla být spravedlivá, musela by uznat, že Nate byl mnohem pořádnější než ona. Dbal na to, aby všechny věci byly na svém místě, ale i tak měl pochopitelně pár drobných nedostatků. Například pil džus přímo z krabice. Používal její příšerně drahou pozlacenou pinzetu na vytrhávání chloupků z nosu. Očekával, že mu život dá vše, co bude chtít, prostě jen proto, že o to požádá.

Alice si musela připomenout, že Nateovi slíbila, že bude smýšlet otevřeněji, a v plnění svých slibů se chtěla zlepšovat. Nemluvě o tom, že kdyby se nakonec přece jen přestěhovali do Greenville, Alice by nemohla obviňovat nikoho jiného než sama sebe.

Několik minut před dohodnutým termínem schůzky uslyšeli tiché vrnění motoru a u obrubníku zastavil lexus, z něhož

vyskočila Beverly Dixonová. Ze sedadla spolujezdce popadla kabelku a složku a opatrně zabouchla dveře, způsobem, který Alice napověděl, že tohle auto bude zcela nové. Beverly zamkla dveře klíčem na dálkové ovládání – dvakrát – a Alice se rozhlížela kolem a neviděla poblíž nikoho jiného, kromě ženy tlačící kočárek přes ulici a postaršího pána, který o pár domů dál prořezával keře. Alice si vzpomněla, co Beverly včera říkala o okolí domu. „Nulová kriminalita. Budete moct nechávat odemčeno, budete-li chtít!"

Beverly k nim spěchala na osmicentimetrových podpatcích, buclaté tělo narvané do béžové sukně a saka ve stejné barvě. Zeširoka se usmívala, ruku napřaženou dávno předtím, než k nim došla, až její těžké zlaté náramky cinkaly. Alice si všimla stopy po růžové rtěnce na jednom z předních zubů.

„Alice. Nate." Beverly jim potřásla rukama, její náramky přitom zacinkaly jako zvonkohra. „Doufám, že nečekáte dlouho."

Nate ji ujistil, že ne; Alice se usmála a pořád musela zírat na Beverlyin růžový zub.

„Opravdový drahokam." Beverly byla úplně bez dechu, při řeči lehce sípala. „Půjdeme se podívat dovnitř?"

„Moc rádi," řekl Nate a znovu chytil Alice za ruku. Nechala se proti své vůli vtáhnout do domu, i když jediné, po čem toužila, bylo vrátit se do města, vklouznout do svých pohodlných tepláků a schovat se v jejich stísněném bytě. Možná si objednat nějaké jídlo a smát se vlastnímu dočasnému pomatení smyslů, že je vůbec mohlo napadnout přemýšlet o tom, že se přestěhují na předměstí.

Když kráčeli po chodníčku ke dveřím a Beverly je upozorňovala na pár detailů („Všimněte si toho překrásného kamene… dnes už nikde nic takového nenajdete… originální olovnaté sklo…"), Alice koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Zatřepotání záclony v levém horním okně, jako by ji někdo lehce odhrnul

stranou. Zastínila si oči volnou rukou a zadívala se na okno, ale ať už to předtím bylo cokoliv, teď se nic nehýbalo. Možná si to jen představovala. Pravděpodobně ano – byla totiž mnohem vyčerpanější, než by měl být někdo, kdo nepracuje.

„Jak jsem vám včera večer říkala do telefonu, dům byl postavený ve čtyřicátých letech. Předzahrádka je pravda trochu zanedbaná, ale nejde o nic, s čím by si nějaký šikovný profesionální zahradník neporadil. Nejsou ty pivoňky překrásné? Slyšela jsem, že předchozí majitelka byla opravdu nadaná zahradnice. Co bych dala za to, kdybych měla před domem taky takové květiny."

Profesionální zahradník. Dobrý bože! Oficiálně se teď měli stát jedním z *těch* párů. Ten typ lidí, který zoufale touží po plyšovém předměstském trávníku, na kterém by si hrály jejich děti a do něhož by sral jejich zlatý retrívr, ale ve skutečnosti se o něj nedokážou postarat. Když se přiblížili k hlavním dveřím, Alice se sevřel žaludek. Kromě kávy a hrstky zvětralých cereálií dnes ještě nic jiného nejedla, ale to nebyl ten důvod, proč se cítila špatně. Z tohoto domu a všeho, co představoval – a především z toho, že by musela opustit Manhattan –, se jí dělalo špatně. Zatímco Beverly s Natem klábosili o „duši" domu a o jeho jedinečných rysech, včetně původního zvonku, který stále ještě fungoval, Alice cítila, jak se jí do krku derou žaludeční šťávy. Nate, který si jejího neklidu vůbec nevšiml, stiskl zvonek a potěšeně se zasmál, když se za červenými dveřmi rozezněl nakřáplý zvuk zvonkohry.

3

Moderní ženu, která má tendenci ke svárlivosti, často můžete láskyplným přístupem zcela změnit. Dokáže-li občas jen tiše naslouchat – což je proces, který je pro ni zpravidla velmi bolestný –, můžete ji rozhodným způsobem, racionálně a laskavě, přesvědčit, že není pokaždé v právu.

Walter Gallichan, *Modern Woman and How to Manage Her (Moderní žena a jak ji řídit),* 1910

Alice

Uvnitř bylo šero a chladno a Alice si dala ruce do podpaží, zatímco se rozhlížela kolem sebe. Všechno tu bylo zvláštním způsobem staromódní. Vrstva prachu pokrývala tapety, o kterých Beverly neustále mluvila jako o „vintage", jako by to snad mělo být nějaké plus. Starý stůl byl přisunutý k přednímu oknu a něco, co vypadalo jako pohovka, bylo ukryto pod zašlým bílým prostěradlem uprostřed obývacího pokoje.

„Hraje někdo z vás?"

„Prosím?" zeptala se Alice, protože si nebyla jistá, o čem to Beverly mluví.

„Na klavír." Beverly zvedla víko černého klavíru u zdi v zadní části obývacího pokoje a ťukla do několika kláves. „Je zaprášený a musel by se naladit, ale jinak se zdá být ve skvělém stavu."

„Nehrajeme," řekl Nate. „Ale možná bychom se to mohli naučit."

Alice o tom pochybovala, protože ani jeden z nich nijak zvlášť neinklinoval k hudbě, a jelikož několik posledních let musela poslouchat, jak si Nate zpívá ve sprše, byla si poměrně jistá, že nemá hudební sluch.

Dveřmi s obloukovou zárubní vyšli z obývacího pokoje a vstoupili do kuchyně. Podobně jako celý zbytek domu, ani kuchyně očividně nebyla celá desetiletí renovovaná: nacházela se tady kredenc v odstínu broskvové; prastará lednice, která nějakým zázrakem stále ještě fungovala a jejíž hukot připomínal řev nákladního vlaku; u protější zdi stál oválný umakartový stůl s chromovanými nohami a čtyřmi šedomodrými židlemi. V otevřených rohových skříňkách bylo naskládané původní nádobí – takové, jaké se dá sehnat v obchodech s použitým zbožím a na trzích se starožitnostmi – neprůhledné bílé, s kytičkami a krucánky. Dům byl inzerován jako „zařízený", což znamenalo, že by ho museli koupit se vším všudy. Za to nádobí by prý mohli dostat docela hezkou sumu. Koneckonců bylo přece *vintage.*

„K čemu je tohle?" zeptala se Alice a ukázala na malou obdélníkovou kovovou vložku vedle dřezu. Zvedla víko a nahlédla dovnitř.

„To je lis na odpadky," objasnila jí Beverly. „Používal se na slupky nebo zbytky." Otevřela skříňku pod lisem a odhalila tím mělkou, mírně narezavělou pánev. „Je to šikovné, protože se musí čistit jenom tahle pánev. Bylo to opravdu praktické, a dřív to měli v každé pořádné kuchyni."

„Chytré," utrousil Nate a otevřel ještě pár dalších zásuvek a skříněk. Za jedněmi dvířky našel kovový stojan na kuchařské knihy. Háčky na hrnce a na pánve lemovaly zadní stranu další skříňky. Dalším jeho objevem bylo výsuvné dřevěné prkno, kte-

ré podle Beverly údajně sloužilo jako pracovní plocha pro hospodyňky, jež chtěly při vaření sedět.

Nate byl tak zaujatý, tak očividně vzrušený, že se Alice ze všech sil snažila překročit svůj vlastní stín a představit si, co by z tohoto domu dokázali udělat. Možná to bylo přesně to, co teď potřebovali. V posledních měsících mezi nimi panovalo určité napětí, které Alice dávala za vinu sama sobě. Takže by to celkem logicky měla být ona, kdo přinese oběti, i kdyby to mělo znamenat úplně nový život, který jí připadal jako z jiného vesmíru.

Možná by svoji neklidnou energii mohla zaměřit na to, aby dokázala z domu udělat domov, jak neustále opakovala Beverly. Odstranit ty hnusné „vintage" tapety, i když se jí při tom pomyšlení chtělo brečet, protože byly úplně všude. Mohli by zbourat zdi oddělující jednotlivé místnosti, vytvořit jeden velký otevřený prostor plný světla. Zatímco se pokoušela najít co nejvíc pozitiv, Nate jí šeptal do ucha, jak skvělé bude sedět u předního okna a psát. „Představ si vedle stolu knihovnu, ve které budou tvoje romány, až je všechny napíšeš." Možná. Alice se odjakživa uměla otáčet a nebála se žádných povinností. Nejspíš právě proto jí v práci svěřovali ty nejobtížnější klienty. „Jen houšť a větší kapky," odjakživa zněla její mantra.

„Vsadím se, že se tady v okolí dá skvěle běhat." Nate už si nepochybně představoval všechny ty kilometry, které spolu naběhají o víkendech. Měla pocit, že před svýma očima živě vidí, jak si v hlavě odškrtává jednotlivé položky a ukládá je do úhledných škatulek. Možná by ale vážně měla uvažovat o tom, že by znovu začala běhat. Na zdejších tichých ulicích lemovaných stromy by mohla urazit dost kilometrů, aniž by měla strach, že ji srazí auto, pokud sestoupí z chodníku.

Beverly horlivě přikyvovala. „Hele, zrovna kolem někdo běží," vyjekla. Všichni společně vyhlédli oknem obývacího pokoje ven na ženu, která právě běžela kolem domu. Načasování

bylo tak dokonalé, až ji napadlo, jestli běžkyně nebyla součástí Beverlyina plánu.

„Právě nedávno jsi říkala, jak moc bys zase chtěla začít běhat," utrousil Nate. „Alespoň do té doby, než přijde dítě." Položil ruku na Alicino břicho a začal je něžně masírovat.

„Chcete říct, že jste v očekávání?" vyhrkla Beverly a nepatrně zalapala po dechu. Neexistuje nic lepšího než dítě na cestě, aby mohla dům ještě víc vychválit a přisypat důvody, proč je vhodný zejména pro rodinu s dětmi. „Tahle čtvrť je jako dělaná pro mladé rodiny. A to jsme se ještě ani nebyli podívat dole, ale v suterénu je velká pračka a sušička, takže až přijdou ty hory prádla, ani nebudete muset opustit dům."

„Nečekám dítě," objasnila Alice. Rychle a rozhodně. Byla naštvaná, že o tom Nate začal mluvit před úplně cizím člověkem. Stav její dělohy pro ni byl soukromou záležitostí, a kromě toho se teprve nedávno dohodli, že se chtějí pokoušet o dítě.

„Lépe řečeno, prozatím ještě nejsme v očekávání," opravil ji Nate a ještě jednou, naposledy, ji pohladil po břiše, než ruku odtáhl. Její tričko tam teď zůstalo nakrabacené velice nelichotivým způsobem. Alice byla odjakživa hubená. Pokud někdy trochu přibrala, nedělalo jí problémy dostat se na svoji původní velikost jednoduše tím, že pila zeleninové šťávy a kávu a celý týden nejedla nic jiného než masový vývar a meloun. A navíc ji odjakživa naprosto uspokojivým způsobem zcela pohlcovala její práce, takže neměla dostatek volného času na to, aby mohla přijímat nadbytečné množství kalorií a zakulatit se. Jenže od té doby, co byla nezaměstnaná, se vše změnilo. Nate miloval její nové křivky a pořád dokola jí opakoval, že ženy, které jsou příliš hubené, mají potíže s otěhotněním. Když se ho zeptala, kde to slyšel, řekl jí, že si nedokáže přesně vzpomenout. Alice měla podezření, že má ve svých záložkách několik stránek k tématu těhotenství – Nate Hale musel být odjakživa na všechno předem připravený.

„Pracujete, Alice? Mám pochopitelně na mysli mimo domov." Alice Beverlyina otázka urazila. Vypadala snad jako někdo, komu chybí pracovní návyky? *Je mi devětadvacet,* měla chuť povýšeně odseknout. *Samozřejmě že chodím do práce*. Až na to, že už to nebyla pravda. Žaludek se jí znovu sevřel, tentokrát jako by svrběl jakousi bolestnou touhou, kterou si nedokázala poškrábat. Práce jí chyběla; postrádala její rychlé tempo, výzvy, výplatu… dokonce i boty na příliš vysokých podpatcích, které si občas obula a procházela se v nich po bytě, když Nate odešel do práce, protože se díky nim cítila mnohem víc sama sebou.

„Pracovala jsem v public relations, ale nedávno jsem dala výpověď, abych se mohla zaměřit na jiné věci," opáčila Alice.

„Alice totiž píše román," začal vysvětlovat Nate, a Alice ze všech sil odolávala nutkání zasyčet na něj, aby byl zticha. Kdyby jen tušil, že s tím románem ve skutečnosti ještě ani nezačala. Nebo kdyby měl ponětí o tom, co se doopravdy přihodilo u ní v práci.

Beverly povytáhla obočí při zmínce o románu a rty zformovala do kulatého a pevného písmene O. Alice si představovala, že panu Dixonovi, pokud někdo takový existoval, se to nejspíš docela líbilo. „Tak to je přímo fantastické," pronesla Beverly. „Přála bych si, abych taky uměla psát. Obávám se však, že moje schopnosti stačí tak leda na nákupní seznam a výpis z katastru nemovitostí." Zeširoka se usmála – a předvedla růžový zub v celé své kráse – a Nate řekl, že on je na tom úplně stejně a že se raději bude držet svých čísel a tabulek.

„O čem to bude? Mám na mysli váš román?" zeptala se Beverly.

„Je to, ehm, o mladé ženě, která pracuje v public relations. Něco na způsob *Ďábel nosí Pradu*."

„No páni! Ten film miluju!" zvolala Beverly.

„Každopádně jsem teprve v počáteční fázi. Teprve uvidím, jak se to bude vyvíjet." Alice si zastrčila zbloudilý pramen vlasů za ucho a zoufale zatoužila změnit téma.

„Alice nerada prozrazuje, o čem píše." Nate jí položil ruce na ramena a mírně je stiskl. „Spisovatelé potřebují mít nějaká tajemství, že ano, zlato?"

„To je naprosto pochopitelné," řekla Beverly a důrazně přitom přikyvovala. „Takže teď se půjdeme podívat nahoru."

„Až po vás, dámy," přisvědčil Nate a pokynul jim rukou směrem ke schodišti.

„Tak tedy spisovatelka… jak vzrušující, Alice! Strašně ráda čtu." Když Beverly položila nohu na první schod, ozvalo se zaskřípání. Ohlédla se přes rameno a pevně se přitom držela zábradlí. Schodiště bylo úzké a strmé, takže nahoru museli jít jeden po druhém.

„Co ráda čtete?" zeptala se jí Alice.

„Všechno možné. Cokoliv, opravdu. Ale ze všeho nejradši mám detektivky."

Detektivky. No páni! To by Alice nečekala. Z okna prvního pokoje, do kterého vstoupili, vyhlédla na sousední dům, který byl z tohoto úhlu částečně zakrytý větvemi velkého stromu. Zdál se ve slušném stavu ve srovnání s domem, jehož koupi právě zvažovali.

„Co nám můžete říct o předchozích majitelích?" zeptala se Alice. Mezitím se přesunuli do většího pokoje, kde stály dvě samostatné ustlané postele, i když to spíš vypadalo, že jsou tu jen na ukázku. Na místech, kde nebyly pečlivě zastlány přehozy, vykukovala holá matrace. A skříně byly prázdné, když je Alice otevřela, na nočních stolcích se nepovalovala obvyklá změť věcí a v koupelně nebyl toaletní papír.

„Dům je prázdný už něco přes rok," odpověděla Beverly.

„Přes rok?" To nejspíš vysvětlovalo zanedbaný trávník, odlupující se nátěr na vchodových dveřích, vrstvy prachu a zatuchlý vzduch v místnostech s temnými kouty, dlouhými stíny a nádechem plísně, který Alice šimral v nose. Dům vypadal opuštěně,

jako by jeho majitel už před desítkami let odešel pro mléko a pak se prostě rozhodl, že se sem nikdy nevrátí. „Tak proč je na prodej až teď?“

Beverly zacinkala náramky a odkašlala si. „Majitelka zemřela a nechala na svém právníkovi, aby se postaral o dům i o majetek. Evidentně neměla žádnou rodinu.“ Zamračila se, ale po chvíli se celá rozzářila. „A právě proto je v nabídce za tak dobrou cenu. Začátkem roku byla cena o něco vyšší, ale nikdo neprojevil zájem. Takže dům je teď zpátky na trhu a za skvělou cenu. Což je naprosto fantastické!“

Dokonce i Alice, s nulovým povědomím o rekonstrukcích starých domů, pochopila, že tento objekt se nabízel za výhodnou cenu, protože vyžadoval četné úpravy. Pravděpodobně novou elektroinstalaci a nejspíš i potrubní rozvody, včetně odstranění azbestových materiálů, pokud by se rozhodli pro nějakou větší rekonstrukci, jako třeba bourání zdí. Možná vymění okna, až si to budou moct dovolit, aby snížili účty za elektřinu. A zcela upřímně, každý čtvereční centimetr tady potřeboval rekonstrukci.

„Ještě něco bychom měli vědět?“ zeptala se Alice.

Nate několikrát zapéroval na jedné noze a podlaha pod ním zaskřípala. „Podlahy jsou dobré,“ odtušil. Alice se zadívala na tvrdé dřevo pod svýma nohama, na němž se Nate nepřestával pohupovat. „Jsou původní?“

„Mám pocit, že před pár lety se dělaly nové,“ poznamenala Beverly, otevřela složku a prstem začala odshora dolů přejíždět po seznamu. „Přesně tak. Rekonstrukce podlah proběhla v roce 1985.“

„I tak je to retro!“ zasmál se Nate.

„Měli bychom o domě vědět ještě něco dalšího, Beverly?“ zeptala se Alice a záměrně ignorovala Nateovu dychtivost. „Vážně bych se moc nerada dočkala nepříjemných překvapení, zejména s ohledem na to, kolik práce nás tady očividně čeká.“